

বলীয়া গথিক

[প্রথম খণ্ড]

সত্যং শিরং সুন্দরম্

শ্রী রমণীমোহন শর্মা

বেচ—১০ চাৰি অনা মাত্র

প্ৰকাশক :

শ্ৰীৰমণীমোহন শৰ্ম্মা

সাং—গোমূৰা (ভলাগুৰী)

পোঃ—সৰুপেটা

বলীয়া পথিক

প্ৰথম প্ৰকাশ—১৯৫৭—৫০০০

দ্বিতীয় প্ৰকাশ—১৯৫৮—৫০০০

প্ৰিণ্টাৰ :

শ্ৰীযোগেশচন্দ্ৰ গোস্বামী

উমা প্ৰেছ

নলবাৰী : অসম

বলীয়া পথিকৰ নিবেদন

অসমীয়া মানুহৰ খাব, পিন্ধিব নোহোৱাত কেউপিনে ঘূৰি চাই দেখা গল যে—অসম দেশৰ অৱস্থা তেনেই বেয়া ; পাবা, গাওঁবোৰৰ আৰু বেয়া। আকৌ অসমবাসীৰ মাজত মিলা-প্ৰীতি ভাব নাই। বলীয়া পথিকে অসমবাসীক একতা মূত্ৰত বান্ধ খুৱাবৰ কাৰণে আৰু অকৰমী এলেছৰাবিলাকক কাম-কাজ কৰি খাবৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা জনালোঁ।

প্ৰফেচৰ শ্ৰীৰমণীমোহন শৰ্ম্মা, এম্, এ, বি-টি, য়ে বলীয়া পথিকৰ কিয়দংশ চাই-চিতি দিয়াৰ কাৰণে ইয়াতে তেওঁক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰা হল। মনৰ আশা—এই কিতাপখনি বাইজে আদৰৰ চকুৰে চালে লিখক সার্থক হব।

বিনীত—

শ্ৰীৰমণীমোহন শৰ্ম্মা

সাং—ভলাগুৰি

পোঃ—সৰুপেটা

দ্বিতীয় প্রকাশৰ নিবেদন

প্রথম প্রকাশ অতি অল্প সময়ৰ ভিতৰত শেষ হোৱাত
পুনঃ দ্বিতীয় প্রকাশ কৰিবলগাত পৰিল আৰু অৰ্থাত্মক
প্রকাশ কৰিব নোৱাৰা হোৱাত টিছ মাখিবাহা গাওঁৰ শ্ৰীকৃষ্ণবাণা
দেবীয়ে আৰু পুৰাণ চণ্ডীকৰা ভৱন হাউলিৰ শ্ৰীহৰীচন্দ্ৰ
নাথে আৰ্থিক সহায় নকৰা হলে কোনো বকমে দ্বিতীয় প্রকাশ
নহলহেঁতেন। গতিকে তেখেতসকললৈ আগতে শলাগৰ শৰাই
আগবঢ়োৱা হল। পিচত প্রথম প্রকাশত যি অল্প ছপাৰ
ভুল আছিল তাকো শুধবোৱা হল। অল্প পৰিৱৰ্ত্তিতো কৰা
হল।

আশা কৰোঁ প্রথম প্রকাশ খনৰ নিচিনা দ্বিতীয় প্রকাশো
অসমবাসী ভাই-ভনীসকলে আদৰ কৰিব বুলি আশা কৰি
থাকিলোঁ।

১৯৫৮

১৩৬৫

১৮ ভাদ্ৰ

নিবেদক—

শ্ৰীৰমণীমোহন শৰ্মা

শ্ৰীহৰি

বৰ্ণীয়া পথিক

প্রথম খণ্ড

—*—

শ্ৰীগুৰু গোবিন্দ পদত নমাই আপোন মাথ।
বৰ্ণীয়া পথিকে কান্দে মনৰ দুখত।
হঠাত মনৰ দাহ উঠিল হিয়াত।
নোৱাৰো কৰিব তত আপোন দেহাত ॥
উণ্ডল থুণ্ডল মন সৰ্বদায় কৰে।
বিকৃত মস্তিষ্ক প্ৰায় পাগলৰ দৰে ॥
থিৰেৰে থাকিব নোৱাৰোহো সৰ্বক্ষণ।
নাই সুখ শান্তি একো দুখতে মগন ॥
বিকাৰী জনৰ প্ৰায় প্ৰলাপ বচন।
যিবা পায় মুখে যি সি আহে অনুক্ষণ ॥
কিনো গল কিবা নাই কি যে হেৰালোঁ।
আপোন গুণৰ নিধি কাকেইবা দিলো ॥
কোনে হৰি নিলে কিনো কপাল আমাৰ।
বিচাৰি নেপাওঁ কতো সকলো অসাৰ ॥

ডকা দিলে কোনে হেনো ধন ভঁৰালত ।
 কোনেনো মাৰিলে ছুৰি মোবেই বুকুত ॥
 দিনে দিনে বাঢ়ে খেদ আপোন মনৰ ।
 এবিলে দেহৰ আশা বন্ধু বান্ধৱৰ ॥
 যিবা দিশে চকু যায় সি দেশলৈ ধাই ।
 লবিলেহি মন বথে সহায় নেচাই ॥
 ধাবিত বলীয়া মন মনোবথে গতি ।
 আপোন দেহৰ মায়া ত্যজিল সম্প্ৰতি ॥
 স্পষ্টভাৱে নেজানিলে অভাৱ কিহৰ ।
 হইছে মগন মাথো দুখতে কাতৰ ॥
 কতো খাই কতো নাই কতো উজাগৰে ।
 চলিছে কেৱল মাত্ৰ যেন লক্ষ শৰে ॥
 সন্মুখে দেখিলা যাই কামাখ্যা মন্দিৰ ।
 তাকে দেখি বথবৰ গমন স্থবিৰ ॥
 ততালিকে প্ৰবেশিলা মন্দিৰ ভিতৰ ।
 আই আই বুলি ডাকিলেহি বাবুৱাৰ ॥
 নিদিলে উত্তৰ দেৱী নসহয় প্ৰাণ ।
 সোহং জ্ঞান প্ৰদীপাদি জ্বলিলে সিথান ॥
 অভ্যন্তৰে দেখে মাতা নাই আসনত ।
 মহাছুখ উথলিলে আপোন মনত ॥
 লবিলে সি পুনঃ বথে গতি অনিবাৰ ।
 বিচাৰ কৰিম বুলি সকলো সংসাৰ ॥

দেখিলে নিজৰ সম অন্ত ভাইগণ ।
 দিনে ৰাত্ৰি কৰিছেহি সকলে ক্ৰন্দন ॥
 নাই সুখ নাই শান্তি কেৱলে হাহাকাৰ ।
 ক্ৰমে ঘূৰিলেহি ঘৰ চৰ অসমীয়াৰ ॥
 দেখা পালে দুৰ্ভগীয়া দুখীয়া নিচলা ।
 কান্দি বহি আছে মাথো যেনুৱা অবলা ॥
 ভেদিলেক মহামৰ্ম্ম অতি শোক জালে ।
 মহা অগনিৰে যেন শৰীৰ দহিলে ॥
 চকুৱে আন্ধাৰ দেখি পৰিলে সি ঠাই ।
 পৃথিবীৰ ওপৰত হামুকুৰি খাই ॥
 হঠাৎ দেখিলে যে সন্মুখে বলীয়াৰ ।
 মহা কুজবাটিকা ধাকা ঘোৰ অন্ধকাৰ ॥
 পিচে অন্ধকাৰ ফেৰি কৃশাঙ্গিনী নাৰী ।
 ওলালে বলীয়াৰ আগে হাতে ধ্বজ ধৰি ॥
 জীৰ্ণ বাস ঘন শ্বাস মলিন বদন ।
 অস্থিৰ চঞ্চল দেহি শ্ৰবঙ্গা চৰণ ॥
 কিক্ষিত পোহৰ মাথো দিলে অঙ্গজ্যোতি ।
 বলীয়া চকুৰে মনি দেখিলে সম্প্ৰতি ॥
 অগাধ পুখুৰী এটি তাৰ নৈখাতত ।
 মহাদেউলৰ স্বৰ্ণ-কলসীৰ গাৱত ॥
 তিনি বন্ধু দেখি সি দুখ পালে মনে ।
 কিছু দুৰণিলৈ দৃষ্টি পঠালে যতনে ॥

দেখিলে যে আক হুই পুখুৰী পাবত ।
 ছগোটা দেউল ধ্বজ নাহিকে মূৰত ॥
 তেতিয়া ককণে দেৱী কহিলা বিনাই ।
 চোৱা হেৰা পুত্ৰগণ মোহোৰ বিলাই ॥
 বস্ত্ৰ অলঙ্কাৰ আক মুকুট মূৰত ।
 কাঢ়ি নিলে শত্ৰুসবে কৰি বল জোৰ ॥
 লৰাব মুখৰ মোৰ কাঢ়িলে আহাৰ ।
 কোননো জননী সহে এনে অত্যাচাৰ ॥
 অভাগী ছখুনী মই সৰাব জননী ।
 মোক নিব খুজিছেহি ধৰি বান্ধি টানি ॥
 শুনা পুত্ৰ মহা ভূমিকম্প ইথানত ।
 হব আহি অতি শীঘ্ৰে জানিবা মনত ॥
 আক বহু অত্যাচাৰ হব জগতত ।
 অনুক্ৰমে ছেদিবহি মোৰ অঙ্গ যত ॥
 পৰ্ব্বত কানন যত বনস্পতি জাতি ।
 সকলো কৰিব ক্ষয় মোৰ অঙ্গ কাটি ॥
 নাই মোৰ বীৰপুত্ৰ নাই কোনো ঠাই ।
 শত্ৰুৰ খেদাত ফুৰো হাবাথুৰি খাই ॥
 নোৱাৰো পলাব আক দুৰ্বল শৰীৰ ।
 অকৰ্মণ্য পুত্ৰগণ বল ছখুনীৰ ॥
 কলৈ গল ঘটোৎকচ হিড়িম্বাকুমাৰ ।
 লাচিত কুমাৰ মোৰ বীৰ অৱতাৰ ॥

ভগদত্ত আক বাণ মোৰ চিলাবায় ।
 পৰম আনন্দ যাৰ যদি বণ পায় ॥
 সেহি সব পুত্ৰগণ আক মোৰ নাই ।
 অকৰ্মী লৰা মোক দিলেক গোসাই ॥
 টোপনিতে লালকাল যত পুত্ৰগণ ।
 যিবা জাগি আছে তাৰো নাহিকে বচন ॥
 শুইছে বিলাস চাৰি পাৰি নিজ মনে ।
 কাতৰ ককণা মোৰ কোনেও নুশুনে ॥
 শুনা দৃঢ় কৰি কওঁ যিবা জাগি আছা ।
 পুৰুষ সাধনা কৰি ধনে মানে বাচা ॥
 নহলে পুৰুষ কাৰ সাধনাৰ বল ।
 অতি সোনকালে অসম যাব বসাতল ॥
 যিবা আছা পুত্ৰ কন্যা লৰা কৰ্ম ধৰি ।
 কৰ্মৰ ক্ষেত্ৰত বাখি জ্ঞানৰ গ্ৰহণী ॥
 চোৱা মোৰ ধন ভাণ্ডাৰ নিলে মায়া কৰি ।
 শুনা ভৰালটোহে আছে ধপাং পাং পৰি ॥
 কোন কোন পুত্ৰগণ এই ছখুনীৰ ।
 কৰিছে দাসত্ব হায় হাশ্ব পৃথিবীৰ ॥
 ঘৰৰ পিনে চাবলৈকে সময় নাপায় ।
 প্ৰভুৰ সেৱন লৈকে থাকে ব্যস্ত প্ৰায় ॥
 এহি বাণী কৈ দেৱী লবিলা যৈমানি ।
 বলীয়া মাটিত পৰি আছিল তৈমানি ॥

ওপৰলৈ চাই দেখে শূন্যৰ মাজত ।

গাইছে কৰুণ গীত মনৰ খেদত ॥

গীত

চোৱা হে অসম দেশ কালে কৰিলে শেষ

নাই আৰু অৱশেষ একোৱে বাকী ।

আছিলে ধুমুহা বা কম্পে আমাৰ গা

কপিলে অসম মা ভগ্নাসনত থাকি ॥

শূলে ইয়াৰ অধিবাসী দেখিলে উঠে হাঁহি

লাজ নেলাগেনেকি দিনত শুই থাকি ।

শূনা মৃত্যু তৰিবার উপায় আছয় সাৰ

সাধন কৰা পুৰুষাকাৰ নববা বহি ॥

পুৰুষাকাৰৰ ভিতৰ কৰিছে বাস ঈশ্বৰ

জানা তেওঁ স্বতন্ত্ৰ আত্মৰ সখি ।

ছয় বিপুই মায়া কৰি বুঝালেহি দেহ তৰি

জীৱ ধৰা কেনে কৰি চাই থাকা কি ॥

বলীয়া পথিকে কলে অসম গল বসাতলে

কোনো চকু নেমেলিলে টোপনিৰ জাগি ॥

গীত অন্তে আদেশিলে ওপৰৰ পৰা ।

চোৱা তোমাৰ ভাই ভনী অসমদেশ ঘূৰা ॥

আদেশ কৰিলা দেৱী মহা দৃঢ় স্বৰে ।

ঘূৰি পাকি চাবলৈকে প্ৰতি ঘৰে ঘৰে ॥

চিনিলে বলীয়া তেওঁক ইটো মাতৃ মোৰ ।

মাতৃৰ অভাৱে পালো হৃদি জ্বালা ঘোৰ ॥

মাতৃৰ আদেশ শিবে ছয়ো হাতে ধৰি ।

দেখিলে আপোন দেশ কেউপিনে ঘূৰি ॥

প্ৰথমতে দেখা পালে ভাই সকলৰ ।

নাহিকে মুঠতে তেজ অলপো দেহৰ ॥

শকুনী গৃধ্ৰিনী আহি আৱৰিছে দেশ ।

গাৰ মাংস খাই প্ৰায় কৰিলে নিঃশেষ ॥

ভাবিলে বলীয়া মনে ইটো কোন ঠাই ।

শিৱসাগৰ পুখুৰীৰ পাৰ যেন পাই ॥

তলাতল ঘৰ পিচে দেখিলেক যাই ।

চূড়া ভাঙ্গা দেউল জয়সাগৰত পাই ॥

মহাদেউলৰ মহাদেৱক পূজিলা ।

অসমৰ জয় হ'ক কামনা কৰিলা ॥

মহাবোগগণ তাতে মহা মূৰ্তি ধৰি ।

গোট্টেই অসম খন পেলাইলেক ঘেৰি ॥

নাহিকে ঔষধ তাত মৰে অযতনে ।

মৰিছে সকলে কোনে চায় কাৰ পিনে ॥

কাহাৰ ঘৰত নাই খাবলৈকে ভাত ।

আপোনাৰ মুণ্ডেকৰ হানিছে নিৰ্যাত ॥

কতোবা অনাথগণ ধূলায়ে ধূসব ।
 হাহাকাৰ কবি ভ্ৰমে দিগ দিগন্তব ॥
 কি খাওঁ কি পিন্ধো এই মাত্ৰ বাণী ।
 চাৰিও পিনব পৰা হাহাকাৰ শুনি ॥
 নাহিকে ঔষধগণ চিকিৎসালয়ত ।
 কেৱল আহয় মাত্ৰ ধনীৰ ঘৰত ॥
 টকাৰ অভাৱে বেজ নাহে ঘৰলৈ ।
 ঔষধবিলাকো আছে ধনীৰ ঘৰতেই ॥
 সৰ্বদেহে তেজ নাই মুখতেই আছে ।
 এনেকুৱা বেমাৰী যে কেইদিন বাচে ॥
 চহৰখন মুখ মুণ্ড গাও হাত ভৰি ।
 দেহত নহলে তেজ বাঢ়ে কেন কৰি ॥
 চহৰখন অলপ ভাল পথ ষাট আদি ।
 গাওঁবোৰ গোটেই বেয়া কৰি দিলে বিধি ॥
 টাউনত দেখা যায় কিঞ্চিৎ সুখ চিন ।
 পাড়া গাওঁ বৰ পচা পঙ্কিল মলিন ॥
 ইবাৰ অসম দেশ পৰিছে বিপাকে ।
 ঢাকিছে আকাশখন গৃধ্ৰিনী পেচকে ॥
 কাক কঙ্ক সকলোৱে আৰাৱ কৰয় ।
 বুকু ডাঠ মানুহবো ভয় ওপজয় ॥
 অগ্নিবৃষ্টি বজ্জবৃষ্টিৰ ইপূৰ্ব লক্ষণ ।
 তপ্তবাত মহা শব্দে বহে অনুক্ষণ ॥

শুনিয়েক সৰ্বজন থিৰ কৰা মন ।
 নাই সুখ শান্তি আৰু বুজিবা কাৰণ ॥
 সুখ শান্তি নাই, দুখে প্ৰায়, আহিলে আবৰি ।
 যাব ইবাৰ অসমদেশ বসাতল পুৰী ॥
 শূনা ভাইসকল, শূনা ভাইসকল, নেদিলে বল, নহব ইবাৰ ।
 অসমীয়া জাতি হল যমৰ আধাৰ ॥
 নিলে সাং কৰি, নিলে সাং কৰি, ঘূৰি ঘূৰি, যিবাখিনি আছে ।
 শৰীৰত মাংস নাই দেহা কেনে বাচে ॥
 হৈছে জীয়াত মৰা, হৈছে জীয়াত মৰা, আশাকৰা বা ছিবলৈ ভাই ।
 তেনেহলে উঠা সবে বাম টাঙ্গোন লৈ ॥
 নতু গোটেই গ'ল, গঙগোল, সংসাৰ ভিতৰে ।
 অমূল্য সম্পদ আছে অসমীয়াৰ ঘৰে ॥
 অলপ কাঢ়ি খাওঁ, আমিও যাওঁ, ভাগ লবলৈ ।
 সকলোৱে অসম আহে দলবদ্ধ হৈ ॥
 কোনো বাকী নাই, ঠাই ঠাই, উপনিবেশ পাতি ।
 অসমীয়া বাইজৰ নিলে মাটি ভেটি ॥
 ই সত্য কথা আছে গাথা, হৃদয়ৰ মাজে ।
 প্ৰথমতে পাকিস্থান আহিল আপোন মাজে ॥
 হওক পাকিস্থান, গোটেইখন, অসমে আমাৰ ।
 আমিহে ইয়াতে হম মুখ্য কৰ্ণধাৰ ॥
 কাৰো ভাগ নাই, অসমীয়াই, আছিলেক শূনি ।
 নহবই পাকিস্থান গৰ্জিলে আপুনি ॥

অসমৰ বাণী শুনি, ভাবি শুনি, সেই আশা এৰি ।
 পাকিস্থান গ'ল পুনঃ কৰাচিলৈ যুৰি ॥
 আহিল শান্তি পুনঃ, পিচে শুনা, কিবা কাণ্ড হ'ল ।
 পাকিস্থানে বঙ্গালীয়ে লাগিলে কন্দল ॥
 পলাল বঙ্গালী, হ'ল ভাতৰ কাঙ্গালী, খাবলৈকে নাই ।
 কাকূতি কৰিয়া মাগে অসমতে ঠাই ॥
 অসম সবল প্রাণা, আছে জানা, বঙ্গালীৰ খ্যাতি ।
 বিদ্যা বুদ্ধিত মহা পাৰ্গত জ্ঞানবান অতি ॥
 কিন্তু ভয়াতুৰ, অতি চতুৰ, মহা প্রজ্ঞাবান ।
 পাকিস্থানৰ কথাত কয় এবে নিজস্থান ॥
 ইটো ভুল হৈছে, গান্ধী কৈছে, পাকিস্থান নেৰিবা ।
 পাকিস্থানত থাকি গলে আসন কিছু পাবা ॥
 কথা নেমানিলে, ঘৰ এৰিলে, ধবিলেক কালে ।
 মহা কষ্ট পায় জানা সপৰিয়ালে ।
 বাংলাৰ দুখ শুনি, ববদলৈ আপুনি, কৰিলে স্বীকাৰ ।
 অসমত স্থান পাব পঞ্চাশ হাজাৰ ॥
 এই কথা কলে, দলে দলে, বঙ্গালী আহিলে ।
 কিমান জন আহি পালে কোনে খবৰ ললে ॥
 তাৰ নাই ঠিকানা, পাতে থানা, বৃহৎ বাংলা কৰি ।
 সোমাল আহি অসমত বিফিউজি নাম ধৰি ॥
 নিলে টকা মাটি, পৰিপাটি, আপোনাৰ ঘৰে ।
 অসমতে সোণৰ গছৰ ফল খালে পৰে ॥

ইটো থিৰ জানা, পিচে শুনা, প্রাণৰ ভৈয়াই ।
 অসমৰ অঙ্গ ছেদি শদিয়াখন নেই ॥
 আক যিবা আছে, তাকো পাচে, নিবলৈ যতন ।
 দিগবইব তেল নি কৰিছে শোধন ॥
 দাম আঠ অনা, সবে জানা, ইংৰাজে দিলে তিনি আনা ।
 স্বাধীনতায় দাম হ'ল তিনিগুণ জানা ॥
 আক আগলৈ, দিগবইব নিচিনা তেলৰ খনি ।
 অসমৰ ঠায়ে ঠায়ে বহু আছে জানি ॥
 তাৰো শোধন বাবে, হব লাগে, কলিকতাত কল ।
 সেই তেল নিব লাগে মাটিৰ তলে নল ॥
 আহিল কেন্দ্ৰীয় খনিজমন্ত্ৰী, বিজ্ঞানমন্ত্ৰী, ত্ৰীকে-ডি মালব্য নাম ।
 ঠিক নাই ক'ত কৰে তেওঁ কাৰখানা স্থাপন ॥
 হওক পুৰাণ ঠাই, উপায় নাই, ধনৰ কথা আগে ।
 ধন খৰচ নকৰি কলিকতাত হব লাগে ॥
 শুনি অন্য প্রদেশে, হা ছতাশে, হুমুনিয়াহ কাঢ়ি ।
 আমাৰ ইয়াত হ'ক কাৰখানা কয় আগবাঢ়ি ॥
 অসম আছে চাই, ছংখ পাই, চকুমেৰি চালে ।
 নিচলাৰ বাঢ়া ভাত পৰে কাঢ়ি খালে ॥
 উঠিল একে জাপে, মহাকোপে, গল আগুৰাই ।
 পৰিলে বেলৰ লাইনত প্রাণৰ আশা নাই ॥
 আহিল পুলিচ দল, বন্দুকে বল, কন্দুৰা গেচ লৈ ।
 কন্দুৰা গেচ দি ধৰি জেলখানাক নেই ॥

দেখা বিপবীত, চাকৰিয়াল চিত, কেহুৱা বৰ্ৰব ।
 ভাই হৈ ভাইক মাৰে অসমৰ ভিতৰ ॥
 আৰু কথা শুনা, মিটিং এখন, কৰিবো গঠন ।
 কেইজনমান সভ্য তাত হব নিয়োজন ॥
 মিটিং হব কেনা, আছে জানা, পিচত যিটো হব ।
 কমিটিৰ নাম কই পিচে কল হাতে দিব ॥
 এটা অন্য কথা, অসম তথা, খাবলৈ নাপায় ।
 খেতি বাতি কৰে সবে ধান ঘৰত নাই ॥
 কাৰো মাটি নাই, অসমতেই, বন জঙ্গলে ভৰা ।
 বহু খেতিয়কৰ নাই মাটি এডবা ॥
 প্ৰায়ে কৰে আধি, নিববধি, মতা মাইকী খাটে ।
 ধনীৰ ঘৰত ধান বয় খাবলৈকে নাটে ॥
 যদি কাৰখানা হয়, দুই চাৰিটাই, কাম কাজ কৰি ।
 দুই পইচা পাব পাৰে জানা থিব কৰি ॥
 বৰ দুখৰ কথা, আৰু এটা, কথা সবে শুনা ।
 আহি পাব জৱহৰলাল কৰিলে ঘোষণা ॥
 সবে আছে চাই, কেতিয়াই, জৱাহৰ আহিব ।
 নেহক আহিলে নিশ্চয় অসম সুখী হব ॥
 তেওঁ সমদৰ্শী, ৰাজলক্ষী, তেওঁতেই আছে ।
 অসমত কাৰখানা হব দলং হব পিচে ॥
 ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উপৰ, স্বতন্ত্ৰৰ, এখন দলং সাজি ।
 দিবলৈকে জৱাহৰ সঁচা হব ৰাজি ॥

অসম আনন্দিত, মন চিত, কৰিলেক থিব ।
 আহি পাব মহামন্ত্ৰী জ্ঞানী পৃথিবীৰ ॥
 আহিল সেই দিন, যেই দিন, জৱাহৰ আহিলে ।
 হাতত ধ্বজ ধৰি সবে বৰখাৰ পালে ॥
 তেওঁ পাইছে আহি, হাঁহি হাঁহি, অসমৰ মুখ্যগণে ।
 মটবত তুলি পিচে গুৱাহাটীক আনে ॥
 সবে দেখা পালে, কথা কলে, সভা মঞ্চত উঠি ।
 কথাবোৰ কৈ গল প্ৰাণত গল ফুটি ॥
 তেওঁ প্ৰথমে কলে, অসম হলে, খনি সম্পদে ভৰা ।
 খনিজ বস্তু বাহিৰ কৰি অসম ধনী কৰা ॥
 শুনি সকলে সুখী, পিচত ইকি, হ'ল ঘটনা ।
 কলে তেওঁ সকলোৱে কৰা বিবেচনা ॥
 চোৱা কাৰখানালৈ, সজুলি নাই, কিনাত খৰচ কি ।
 কিনিব লাগে সবজাম টকা পৰক দি ॥
 ইয়াত মোৰ কি, ইঞ্জিনিয়াৰে, যি কৰে কৰিব ।
 তেৰাসবে যিবা কয় সেইটোৱেই হব ॥
 আৰু কথা শুনা, দলংখন, কথাৰ কাৰণ ।
 পাঁচ বছৰৰ পৰিকল্পনা জানা সৰ্বজন ॥
 তেওঁ বিদায় ললে, পুনঃ নকলে, আশ্বাস বচন ।
 অসমীয়াই চাই বল স্বৰগ পৰা যেন ॥
 কাৰো মাত নাই, বলীয়াই, যেতিয়া দেখিলে ।
 অসমৰ সম্পদ হেৰাই দুখতে কান্দিলে ॥

কান্দে হাহাকাৰে, বাৰে বাৰে, জনালে আহ্বান ।
 আগুৱাই আহা সবে নিচলা সন্তান ॥
 আহা পূৰ্ণোদমে, জনে জনে, হোৱা বলিব পাঠা ।
 যাওক নশ্বৰ প্ৰাণ নাই কোনো ব্যথা ॥
 নতু মূলভ হওক, লক্ষ্মী বওক, অসমীয়াৰ ঘৰে ।
 পুৰুষ সাধনা কৰা লক্ষ্মী পাবা ঘূৰে ॥
 তাত সন্দেহ নাই, জানা ভাই, ইটো সত্য কথা ।
 কাপুৰুষৰ কাম কৰি নকৰা জন্ম বৃথা ॥
 আৰু এটি বাণী, অসম বাণী, কৈছে বন্ধুগণ ।
 এক প্ৰাণ নহলে কাৰ্য্য নহব শোভন ॥
 কওঁ আগৰ কথা, গান্ধী যথা, অসহযোগ কৈলে ।
 আমাৰ দেশৰ পুলিচ হাকিম কামতে আছিলে ॥
 তথাপি তো ধৰে, জেলত ভৰে, থয় দিন বাতি ।
 নিজৰ পিতা ভাইক মাৰে চাকৰিত খাতি ॥
 ই লাজৰ কথা, সবে উঠা, ভাই-ভনীগণে ।
 ভাই-ভনী দেখি চাকৰ পলাব তেখনে ॥
 এই প্ৰাৰ্থনা, শুনা শুনা, ভাই-ভনীগণ ।
 আগবাঢ়া কৰ্ম্ম ধৰি তেজা ভয় মন ॥
 দেখা কৰ্ম্মত্যাগ, সৰ্ব্ব আগ, অসমে কৰিলে ।
 কাজ কৰ্ম্ম এবি সবে বিপাণ্ডে মৰিলে ॥
 প্ৰথম কাঠৰ কাম, যাৰ নাম, মিস্ত্ৰী এটা নাই ।
 গাড়ীৰ চাকা বনোৱাই কিমান টকা নেই ॥